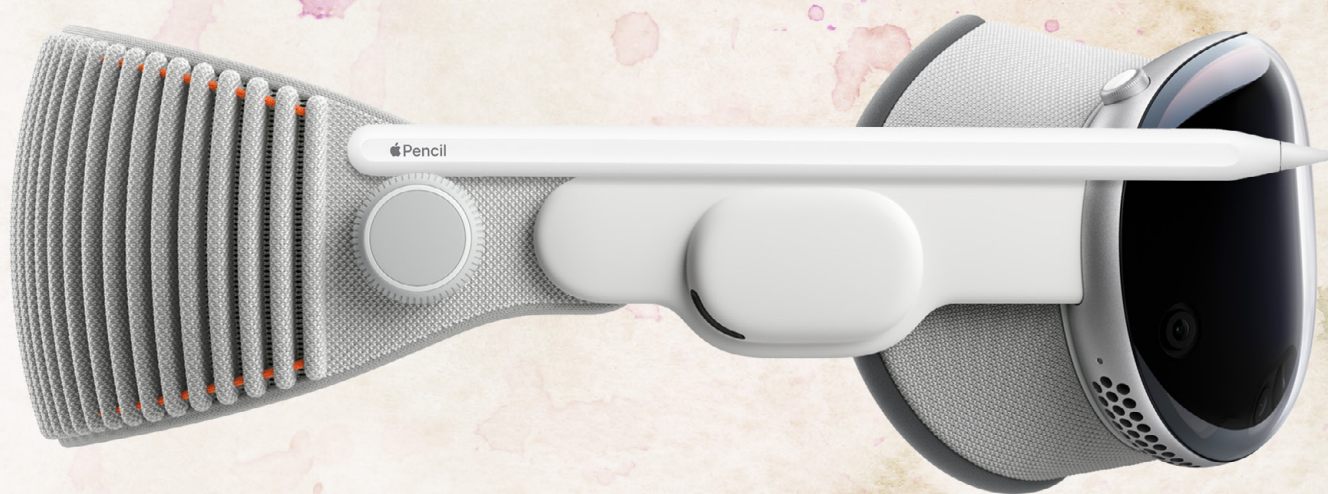

iPure^{cz}

iPad a **Vision Pro** | Galaxy **Buds 3** | Chudé **streamy**
Díra na trhu tvaru jablka | **Náhodné tipy** #21

iPure.cz 353/2024, osmý ročník | **Zakladatel:** Filip Brož | **Šéfredaktor:** Radim Kroulík
Redakce: Jan Březina, Jan Pražák, Marek Hajn, Daniel Březina, Jura Ibl, Karel Oprchal, Jan Netolička,
Karel Boháček, Martin Adámek, Jakub Michlovský, Jakub Dressler, Michal Rada, Michal Henych, Kamil Chudačík
iPurecz, s.r.o., IČ: 06481663 | **Kontakt:** redakce@ipure.cz

Soutěž o cestu do USA!

Editorial ■ Radim Kroulík

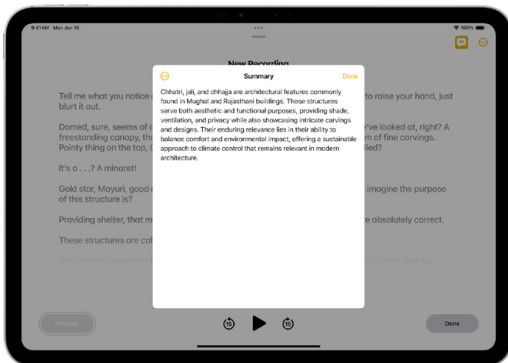
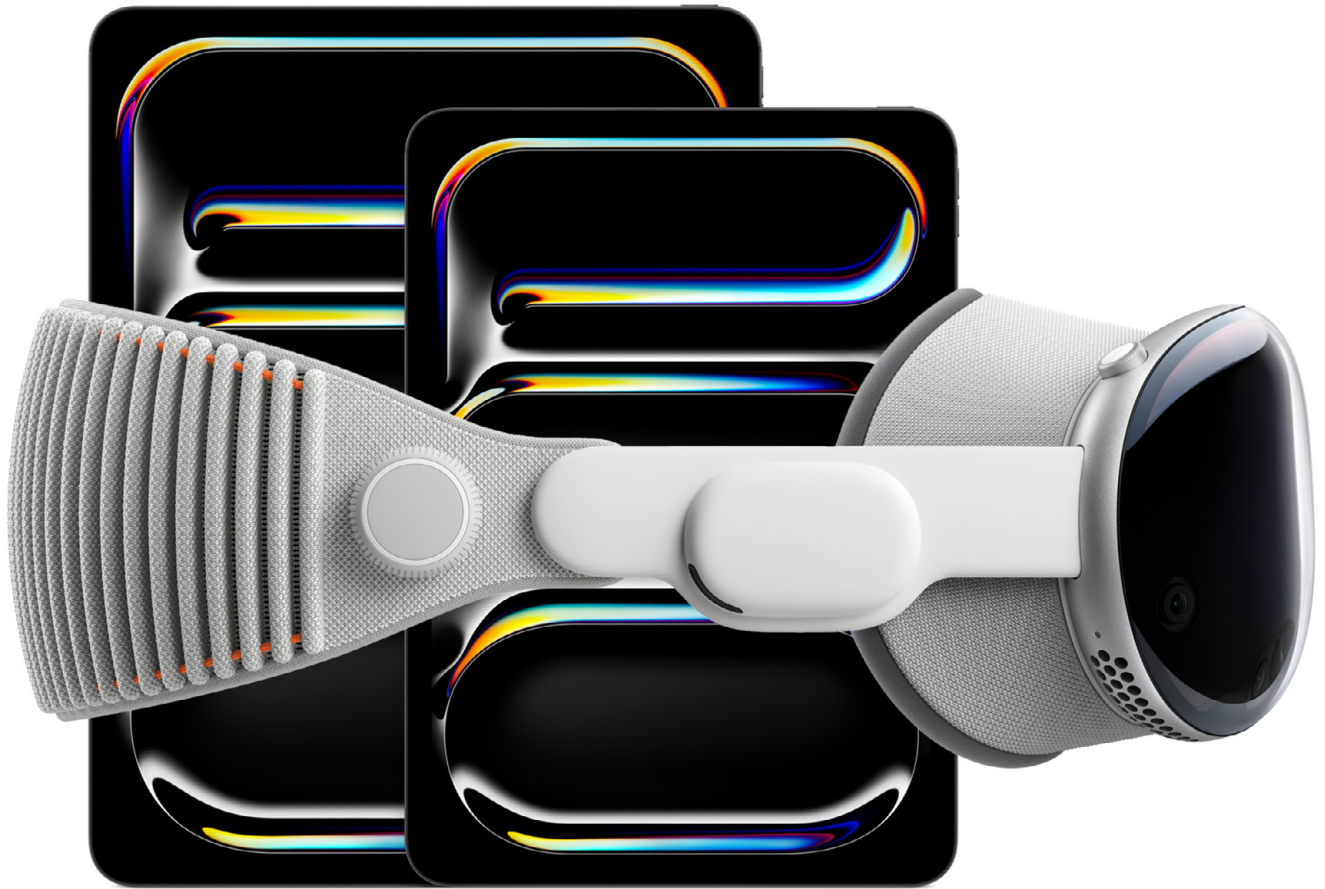
Po soutěžích o MacBook Air a iPad Pro tu máme další soutěž. Tentokrát můžete vyhrát cestu do Spojených států!

Vyhraje s námi týdenní pobyt v USA a s ní možnost vidět, jak se dělá zpravodajství z CES 2025, návštěvu Applu v Cupertino, a navíc získáte 50% slevu na předplatné iPure!

Honza Březina a Kamil Chudačík začátkem ledna 2025 opět vyrazí do USA na veletrh CES 2025 a vy můžete jet s nimi! Během týdne navštíví Los Angeles, Las Vegas, San Francisco a Cupertino. Budou natáčet na veletrhu CES 2025, v Apple Parku, na 1 Infinity Loop, u „Apple garáže“, ale i v Google Plexu nebo třeba v corporate obchodech Rivianu, Tesly, Peak Designu a dalších značek.

Pravidla soutěže najdete na našem webu. Všem soutěžícím přeji hodně štěstí!

Vision Pro jako doplněk iPadu?

Magazín ■ Honza Březina

Když Apple představil Vision Pro, prezentoval jej jako samostatné zařízení, které jako bonus jde propojit s Macem. visionOS 2 přinese i možnost propojení s iPadem. Proč je to pro nás tak skvělá zpráva?

Když Apple poprvé mluvil o Vision Pro, prezentoval jej jako samostatné zařízení. Nejde jen o pasivní brýle, které zobrazují obsah dodaný odjinud, jde o all-in-one řešení, říkali. Technicky vzato je to pravda. Uvnitř Vision Pro je vestavěný celý počítač, nebo možná s ohledem na operační systém spíš celý iPad. Je tam procesor, grafická karta, úložiště, řadiče, konektivita a operační systém, do kterého můžete instalovat aplikace, ukládat data, plnohodnotně pracovat. Taková byla původní idea.

PROPOJENÍ S MACEM

Když Vision Pro přišel na trh, zjistili jsme, že kromě samostatného fungování umí pracovat i jako externí zobrazovací zařízení pro Mac. Stačí se v brýlích podívat na Mac, objeví se tlačítko Connect a pomocí AirPlay 2 se bezdrátově přenáší obraz z Macu do brýlí. Je to jednoduché, je to elegantní a praxe ukázala, že je to i užitečné. Proč?

Důvod je skoro až triviální. Pro visionOS nejsou k dispozici všechny aplikace, které můžete potřebovat. Je pravdou, že na Vision Pro můžete spustit nejen aplikace napsané přímo pro brýle, ale i pro iPad, ale ani to nemusí stačit. Pro iPad existují stovky tisíc aplikací, ale vy můžete potřebovat nějakou specifickou, která není. Anebo narazíte na to, že sice

aplikace pro iPad existuje, ale má omezenou funkčnost ve srovnání s tou pro Mac.

A tak se stalo, že nezanedbatelné množství uživatelů začalo používat Vision Pro místo monitoru Macu. Získali větší obraz a větší pracovní plochu.

PROČ VISION PRO NEPODPOROVAL IPAD?

Proč to samé nejde s visionOS první generace udělat i s iPadem? Protože Apple nechce. Ano, technicky tomu nic nebrání a s trochou snažení šlo i první generaci visionOS propojit s iPadem. Ale Apple chtěl uživatele naučit používat Vision Pro místo iPadu a ne k iPadu, a tak jim tuto cestu trochu ztížil. Paradoxem je, že v USA v Apple Storech sám Apple měl Vision Pro při demu propojené právě s iPadem, protože je to pohodlné a praktické.

VISIONOS 2 OTEVÍRÁ CESTU K IPADU

Aktuální vývojářská beta verze visionOS 2 přinesla plnohodnotnou podporu komunikace mezi iPadem a Vision Pro. V ovládacím panelu iPadu stačí vybrat AirPlay, objeví se Vision Pro a po kliknutí se bezdrátově propojí. Předpokládám, že Apple doplní i obrácenou cestu tak, jak je tomu u Macu. Ale to mi zatím nefunguje. V každém případě se můžeme těšit na to, že

Vision Pro od podzimu bude plně spolupracovat jak s Macem, tak i s iPadem a pro nás v ČR je to dvakrát dobrá zpráva.

PROČ JE VISION PRO K IPADU SUPER?

Jestli se mi Vision Pro při něčem opravdu osvědčily, tak je to cestování. Sedět v letadle a pustit si film na třímetrové plátno ve virtuálním kině je prostě úžasný zážitek, který neuvěřitelně zpříjemňuje cestování. I v hotelovém pokoji je mnohem příjemnější vyřídít e-mail nebo napsat dokument s velkou virtuální obrazovkou v brýlích. To má ale pro nás jeden velký háček.

Protože se Vision Pro neprodává v ČR a Apple se snaží aktivně bránit šedým dovozům, rozhodl se ve visionOS zatím znepřístupnit klávesnice s podporou jazyků, které pocházejí ze zemí, kde se Vision Pro neprodává. Takže pokud si dovezete brýle z Německa či Británie, tak nejen že budete muset obcházet aktivaci, která nejde s českým Apple ID, ale v reálu nenapíšete ani nenadiktujete ve visionOS českou větu. Je to neuvěřitelně otravné a omezující.

Samozřejmě na cestu můžete vzít Vision Pro a Mac, pokud máte MacBook. Ale mnohem pohodlnější je cestovat s iPadem. A právě tato kombinace se mi osvědčila.

Když se chcete odreagovat a třeba si zahrát nějakou hru, opět si vystačíte s Vision Pro, ke kterému si pro větší komfort jen bezdrátově připojíte klávesnici, myš, trackpad nebo herní ovladač.

JAK TO FUNGUJE V PRAXI?

Pokud konzumuji obsah, tak používám samotné Vision Pro. Může jít o filmy, web, knihy, je to jedno. Když se chcete odreagovat a třeba si zahrát nějakou hru, opět si vystačíte s Vision Pro, ke kterému si pro větší komfort jen bezdrátově připojíte klávesnici, myš, trackpad nebo herní ovladač.

Pro třídění a upravování fotek nebo stříh videa technicky vzato stačí Vision Pro s klávesnicí a myší, či trackpadem. Má to ale jeden háček. Vision Pro nemá možnost připojit USB-C a přenést data po drátu. Takže data, na kterých chcete pracovat, musíte do brýlí dostat bezdrátově a to v případě fotek a videa většinou znamená čekat na synchronizaci cloudu. Ano, mohl bych si připojit čtečku USB-C či SSD k iPhone a pomocí AirDropu si data přenést do brýlí bez připojení k internetu, ale pořád mi to přijde trochu krkolomné.

A tak přichází na řadu iPad. Používám iPad s Magic Keyboard, takže jen spojím brýle s iPadem a hned mohu pracovat. Data jsou v iPadu, takže odpadá bezdrátový přenos. iPad plnohodnotně podporuje češtinu, takže můžete diktovat, můžete psát na virtuální či fyzické klávesnici hezky česky. Dokonce s novým Pencil Pro se dá dobře pracovat v brýlích. Protože vidíte virtuální hrot a stín pera, takže víte, kde jste v obraze ještě dřív, než se dotknete displeje. Už víte, proč tam tato funkce je? Chytré že?

JAK DÁL?

Samozřejmě ideální bude situace, kdy Apple přestane házet klacky pod nohy uživatelům ze země jako je Česko, začne brýle prodávat všude a bude v nich mít plnou podporu všech jazyků stejně jako u iPhone, iPadu či Macu. Na cestách se pak mohou Vision Pro v kombinaci s fyzickou klávesnicí a myší stát super pomocníkem.

Samsung Galaxy Buds 3

Tak trochu korejské AirPody

Recenze ■ Marek Hajn

Dlouhé roky můžeme sledovat spory o tom, kdo od koho opisuje. Samsung od Applu, Apple od Samsungu. Začalo to před lety s příchodem Samsung Galaxy S. První generace dnes velmi populární řady. Nechci hodnotit, kdo od koho a co kopíruje, ale uznejme, že když se podíváme zpět, nejednou najdeme různé podobnosti na obou stranách. A je to nakonec dobře.

Je dost dobře možné, že dnes před sebou máme Samsung produkt, který se vyznačuje nejvýraznější podobností s produktem od Apple. A nejde o telefon. Mám na mysli nová sluchátka Samsung Galaxy Buds 3 (a následně Buds 3 Pro), která jako by z oka vypadla třetí generaci AirPodů. Anebo také ne. Realita je totiž odlišná od toho, co se nám může zdát z produktových fotografií. Ve chvíli, kdy si sluchátka obou výrobců a jejich nabíjecí krabičky dáte vedle sebe, na první pohled zřejmá podobnost začne pomalu a postupně mizet.

DESIGN A POHODLÍ

Ačkoli se budu snažit být co nejvíce objektivní, je potřeba si na rovinu říct, že nové Buds 3 jsou velmi

podobné posledním AirPodům. Na první pohled. Tvar krabičky, tvar sluchátka, nožička (v angličtině u AirPodů „stem“, u Galaxy Buds 3 „blade“), ovládání. Nicméně když se na novinku podíváte podrobněji, odlišných detailů najdete více než dost.

Tím nejvýraznějším je asi barva. Buds 3 můžete mít v bílé, pak připomínají AirPody ještě více, ale já jsem volil stříbrnou, respektive šedou variantu. Mám už dost bílých sluchátek a tahle barva, společně s oranžovými CMF Buds Pro 2, je prostě super. Je spíš metalická, než jen obyčejně šedá a naživo působí elegantně.

Krabička i sluchátka jsou z plastu a dalším velkým rozdílem je průhledné víčko krabičky. Takže na první pohled je vidět, zdali jsou sluchátka uvnitř, nebo ne. Příjemný detail.

Další fajn drobností je barevné odlišení pravého a levého sluchátka. Levé má modrou čárku na spodní straně nožičky, pravé pak oranžovou. Stejně jsou označeny sloty pro sluchátka v krabičce. Je to na první pohled pitomost, ale celkem to usnadňuje vložení sluchátek do krabičky.

Co vložení do krabičky vůbec neusnadňuje, je tvar nožičky. Ta totiž není kulatá jako v případě AirPodů. Samsung, možná aby se odlišil, udělal nožičku ve tvaru zvláštního pětiúhelníku. Na jednu stranu je to fajn, protože zkosené hrany usnadňují uchopení nožičky dvěma prsty a tím stisk a dotykové ovládání, když jsou sluchátka v uších, ale vložení do krabičky právě kvůli tomuto tvaru tak jednoduché není.

Jak krabička, tak samotná sluchátka jsou o kousek větší a mohutnější než AirPody třetí generace. Není to nic, co by mě trápilo, pokud sluchátka dobře sedí v uších a krabička nepřekáží v kapse. Pryč jsou

doby miniaturní krabičky AirPodů první generace. Musíme se smířit s tím, že dnešní moderní sluchátka jsou prostě větší.

Krabička Buds 3 má plochou horní a spodní stranu. Na rozdíl od AirPodů je možné ji postavit. Nevím, k čemu je to dobré kromě toho, že se to hodí při focení krabičky do recenze. 😊

Celkově jsem po více jak 3 týdnech používání velmi spokojený, protože po dlouhé době mám v ruce sluchátka Samsung, která mi sedí v uších. Obecně mám problém se špuntovými sluchátky, pecky mi vyhovují lépe, protože mi lépe sedí v uších. Poslední sluchátka Samsung, která jsem opravdu bez potíží mohl používat, byly fazole Buds Live. Od té doby nic.

U AirPodů tomu nebylo jinak. Musel jsem vydržet s původními do té doby, než přišla současná třetí generace. Ačkoli bych AirPody Pro rád používal (a stejně tak Galaxy Buds 3 Pro, které se chystám

Celkově jsem po více jak 3 týdnech používání velmi spokojený, protože po dlouhé době mám v ruce sluchátka Samsung, která mi sedí v uších.

vyzkoušet), koncepce s gumovým špuntem do ucha u mě prostě nefunguje. A proto mi jak Galaxy Buds 3, tak AirPods 3 naprosto vyhovují.

Jediná špuntová sluchátka, která mi kdy dobře seděla v uších, byla OnePlus Buds Pro 2. Stále je ještě mám, ale mám takovou lehkou úchytku, že chci vždy používat sluchátka stejné značky, jako používám telefon. OnePlus Open je pryč, a tak jsou sluchátka OnePlus na dobu neurčitou v šuplíku.

KVALITA ZVUKU

Říkám dopředu a na rovinu, že nejsem audiofil. Nejen, že nepoznám drobné nuance v kvalitě zvukového podání různých sluchátek, ale ani mě to moc netrápí. Sluchátka tohoto typu používám 99 % času na hovory a poslech podcastů. Hudbu z telefonu poslouchám minimálně, protože na to prostě nemám čas. Maximálně když jdu běhat, a na to mám sportovní Beats Fit Pro.

Když už chci poslouchat hudbu, vezmu AirPods Max (což asi mluví za vše) a nebo iPod Classic s drátovými sluchátky.

Hodnotit kvalitu zvuku mi tedy zrovna dvakrát nepřísluší. Maximálně z pohledu hovorů a video hovorů skrz Teams, Zoom a podobně. Tam nemám nejmenší problém a kvalita závisí spíše na kvalitě připojení a mikrofonu, který používá druhá strana.

Co dokážu ocenit je potlačení okolního hluku, čímž Buds 3 na rozdíl od AirPods 3 disponují. To je podle mě první velké plus ve prospěch sluchátek Samsung.

Zapnutí nebo přechod do módu transparency je možné udělat několika způsoby. V telefonu, ovládacím widgetem na hodinkách Samsung, nebo stisknutím a podržením nožičky jednoho nebo druhého sluchátka. Dotykové ovládání sluchátek je plně nastavitelné a funguje včetně ovládání hlasitosti pomocí swipe po nožičce sluchátka nahoru či dolů. Chce to trochu cviku, ale pak tahle funkce funguje dobře.

BATERIE A VÝDRŽ

Rychlé nabíjení kabelem, bezdrátové nabíjení a fakt, že je mám v uších několik hodin každý den, v praxi znamená, že neřeším, jak dlouho se nabíjí a jak dlouho vydrží na jedno nabití. Velmi často leží krabička na nabíječe, zatímco sluchátka používám. A v přestávkách sluchátka putují zpět do ní, aby se dobila.

Výrobce tvrdí, že by sluchátka měla vydržet 5 hodin používání na jedno nabití s ANC a 6 hodin bez ANC. Společně s kapacitou baterie v krabičce, se můžete dostat až na 21, respektive 30 hodin.

Nemohu zcela potvrdit, ale ani během opravdu náročných dní se mi nestalo, že bych sluchátka úplně vybil. Více mě zajímá, jak dlouho vydrží tohle mé neustálé nabíjení, než začne baterie degradovat,

ale to ukáže až čas. Se staršími AirPods mám tu zkušenost, že zhruba po roce intenzivního používání prostě umřely.

FUNKCE A KONEKTIVITA

U Samsungu se od začátku letošního roku vše točí kolem AI. I nová sluchátka se pyšní podporou Galaxy AI. V tomto konkrétním případě vám umělá inteligence vylepší zážitek z potlačení okolního hluku nebo z kvality přehrávané hudby. Samsung tvrdí, že Galaxy AI analyzuje ucho, zvyky a okolní prostředí uživatele a dle toho upravuje jak zvuk, tak potlačení okolního hluku.

Je to doopravdy tak? Upřímně, nevím. Na rovinu říkám, že nepozoruji rozdíly v kvalitě zvuku mezi Buds 3 a jinými sluchátkami. Potlačení hluku funguje super, ale to je asi tak to jediné, co jsem schopen posoudit. Sluchátka by měla umět i tlumočit v reálném čase, ale čeština zatím není na seznamu podporovaných jazyků, byť je to asi jen otázkou času, než se objeví.

Nechci se pouštět do debat, jak moc je Galaxy AI v tomto případě jen marketingový tah. V telefonu balíček těchto chytrých funkcí používám stále a jsem s nimi spokojený. Naopak si neumím představit, že bych opravy textu, nahrávání a sumarizace hlasových záznamů a poznámek a další funkce v telefonu neměl. Ale u sluchátek si tím nejsem tak jistý, protože ten přínos (zatím) prostě nevidím.

Důležitější je pro mě doprovodná aplikace Galaxy Wearable, ve které se nastavuje úplně vše, co se sluchátek lze dělat. Jasně, přehledně, na jednom místě. Společně s dalšími sluchátkami, hodinkami, prstenem a podobně. Prostě vše, co spadá do kategorie wearable, je v jedné aplikaci. Proč zrovna tohle Apple neokopíruje, je mi záhadou.

Sluchátka podporují funkci Fast pair, takže je lze snadno připojit k jakémukoli androidovému telefonu s touto funkcí. Váš účet u Google si sluchátka pamatuje a pak automaticky nabízí jejich připojení

Na rovinu říkám, že nepozoruji rozdíly v kvalitě zvuku mezi Buds 3 a jinými sluchátkami. Potlačení hluku funguje super, ale to je asi tak to jediné, co jsem schopen posoudit.

na dalších vašich zařízeních s Androidem, ve kterých je tento účet přihlášen. A pokud se pohybujete v rámci ekosystému Samsungu, sluchátka se umí sama chytrě přepínat mezi zařízeními, která jsou aktuálně zdrojem zvuku. Ať už jde o hudbu či příchodí hovor.

CENA A HODNOTA

Samsung Galaxy Buds 3 pořídíte v Česku za výrobcem doporučenou cenu 4 490 Kč. Předpokládám, že různé akce mohou tuto částku o něco snížit. AirPody třetí generace vyjdou aktuálně na 4 990 Kč s pouzdem s konektorem Lightning a na 5 290 Kč pokud chcete pouzdro MagSafe. Pokud se oprostíme od toho, že jedna sluchátka jsou mířená do ekosystému Applu a druhá do světa Androidu nebo přímo do ekosystému Samsungu, je ten cenový rozdíl docela znatelný.

Nicméně pořád platí, že pokud máte iPhone, jsou AirPody pravděpodobně lepší volbou díky hlubší integraci do celého ekosystému. A pokud se pohybujete ve světě Androidů, patří Galaxy Buds 3 mezi to nejlepší, co dnes můžete pořídít, ale zároveň máte podstatně větší výběr, protože sluchátka Google Pixel, Nothing a další budou fungovat plus mínus stejně.

Jen pro zajímavost. Když jsem si je kupoval já, Samsung mi nabídl za moje starší Galaxy Buds 2 Pro

100 USD (ta jsem dostal k telefonu zdarma). S ještě jednou drobnou slevou mě tak Galaxy Buds 3 vyšla celkem na 30 USD. Což je docela slušný kup.

Teď ještě čekám na nové Galaxy Buds 3 Pro. Jejich uvedení na trh je opožděno kvůli problémům s kvalitou ušních nástavců. Upřímně od nich ale neočekávám moc, protože jak jsem psal již na začátku, špunty mi v uších většinou nedrží. Takže sluchátka mohou být sebekvalitnější a nabízet třeba i vodotrysk, ale když mi padají z uší, je to všechno k ničemu.

A pak je tu otázka hodnoty, kterou za tyhle ceny dostáváme. Jak Samsung, tak sluchátka od Applu jsou poměrně dost drahá. Nedávno jsem si pořídil CMF Buds Pro 2. Neznáte? Doporučuji prozkoumat. CMF patří pod Nothing, a telefony a sluchátka od britské firmy Nothing jsme určitě zaznamenali.

Nicméně k věci. Tahle CMF Buds Pro 2 nabízejí v podstatě kompletně vše co Galaxy Buds 3 nebo AirPody 3. Včetně delší výdrže na jedno nabití, hybridního potlačení okolního zvuku, stylového designu, krabičky s otočným ovládacím kolečkem a integrací ChatGPT. To vše za 60 USD. Pak se člověk musí ptát, jestli platit za sluchátka od Samsungu nebo Applu dává vůbec smysl. Já osobně o tom po pár dnech s CMF Buds Pro 2 dost pochybuji.

Streamování vzalo hudebníkům peníze

Magazín ■ Karel Oprchal

Nějakou hudební streamovací platformu má dnes k dispozici takřka každý uživatel internetu a mobilního telefonu. Hudba nás baví, zlepšuje nám náladu, zkracuje dlouhou chvíli, nastolí lepší atmosféru v restauraci, obchodním domě i při trávení volného času na zahradě. Proto se není čemu divit, že streamování hudby s sebou přineslo explozi. Tento krátký seriál se bude zabývat právě tím, co s sebou streamování hudby přineslo a jak si dnes vedou známí i vyrůstající umělci.

Částečně jsme se tomuto tématu v iPure věnovali už v mnoha článcích od mnoha autorů včetně mě. Diskutovali jsme, jaká hudební streamovací platforma je pro uživatele nejlepší z hlediska ovládnání, doporučování nové hudby, organizace hudební knihovny, dostupnosti všech možných autorů a jejich alb... Mým oblíbeným tématem pak nicméně byla v minulosti kvalitativní poskytování hudby, její poslech ať už po drátě nebo přes Bluetooth, které se nakonec zdaleka neukazuje být tak špatnou volbou, a především pak peníze, které jdou umělcům za to, že na té či oné hudební platformě konzumují jejich obsah, protože to považuji za podstatné a zodpovědné, aby ten, jehož hudba se mi líbí, dostal řádně zaplacen.

Peníze umělcům samozřejmě také souvisí s vašimi penězi, které za využívání té či oné hudební platformy měsíčně platíte, protože existuje několik způsobů, jakými jednotlivé hudební streamovací platformy mohou nakládat s penězi, které vyberou od předplatitelů a/nebo z reklam. Proto též bylo v iPure podnětným tématem to, kolik toho za vaše peníze od předplacené hudební platformy dostanete, tedy jakýsi poměr ceny a výkonu, protože ten se platforma od platformy velmi liší.

V tomto krátkém seriálu se opět jemně dotkneme většiny výše uvedených témat, protože holt všechno

se vším souvisí, ale zaměříme se primárně na to, jak streamování hudby působí na hudební průmysl jako takový a jak ho vidí sami umělci, protože o ně by – v ideálním světě – mělo jít ze všeho nejvíc. Pojďme to ale vzít jedno po druhém.

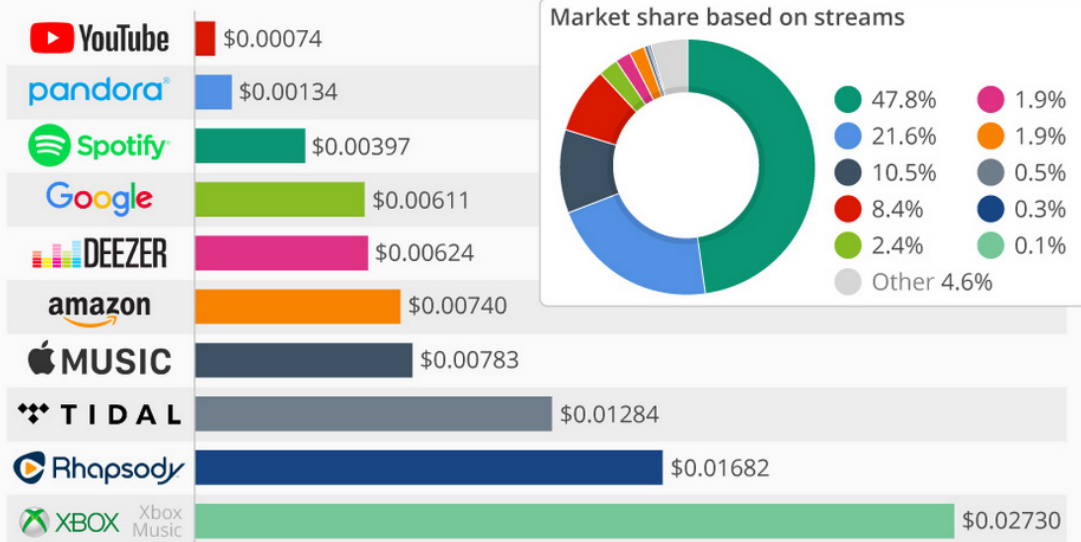
JAK VYDĚLÁVÁ HUDEBNÍK

Předesílám hned ze začátku, že nejsem hudebník a nejsem ani žádným způsobem napojený na hudební průmysl, proto nemám vlastní zkušenost s tím, jak tok peněz v hudbě funguje. Pro účely tohoto článku čerpám jen z veřejně dostupných informací na internetu a z rozhovorů, které jsem s lidmi z českého showbusinessu krátce na téma situace na české hudební scéně vedl. Mohu ale hned ve zkratce říct, že všichni vřou vzteky. Prosadit se dnes v hudbě je noční můra, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Hudebník má v zásadě dvě možnosti, jak se bude snažit dát o sobě vědět. Zprvč může postupovat zcela nezávisle, využívat v dnešní době dostupných platform jako SoundCloud a doufat, že postupem času vysbírá od lidí aspoň nějaké peníze za to, do čeho vkládá čas a úsilí, že se jeho tvorba chytne díky popularitě sociálních sítí třeba na TikToku a vznikne nějaký virál, který by mu pomohl aspoň trochu prorazit. K velkým penězům se takhle ale nedostane, protože je to extrémně nepředvídatelný

Music-Streaming: Who Pays Best?

Gross payout to labels per stream by selected streaming services*

* Data based on a mid-sized indie label with an approximately 200+ album catalog now generating over 200m+ streams annually.

@StatistaCharts

Source: The Trichordist

statista

a riskantní byznys, který umělci může pomoci vybudovat okolo sebe jakousi komunitu nadšenců, s níž může dál nějakým způsobem interagovat, ale statisícové či dokonce milionové prodeje z toho asi nikdy nebudou. Je to taky dost práce ohledně správy obsahu, který lidem poskytujete, řešíte ceny a to, aby vaši hudbu někdo nešířil nepovoleně dál pod cizím jménem, nedej bože pod vašim, prostě nic jednoduchého.

Abyste prorazili, musí se vás jako začínajícího nebo profláklého umělce ujmout nějaké hudební vydavatelství, anglicky record label. S tím umělec uzavře smlouvu a vydavatelství se ho ujme a poskytne mu v podstatě veškerý servis včetně obrovských finančních prostředků na umělcovu práci, ale v podstatě se tím umělec stane nástrojem obrovské společnosti k jejímu dalšímu bohatnutí. A je to právě tato doba, kdy je toto tvrzení pravdivější než kdy dřív. Udává se totiž,

že obrovská vydavatelství dají do začátku umělcům s podpisem smlouvy i 500 000 dolarů, aby začali makat, jenže rána pak dle vyjádření, která jsem našel na YouTube, přijde v situaci, kdy zjistíte, že zařídit všechno potřebné a nahrát, zpropagovat a zveřejnit jednu super písničku stojí i 450 000 dolarů, takže vám vlastně na živobytí nezbyde skoro nic. A to je realita, s níž se brzy střetne obrovské množství umělců, načež zjistí, že s tím nevyžijí. Především pokud se nadchli vidinou života v luxusu podpořenou pohádkami, které jim lidé z hudebních vydavatelství před podpisem smlouvy napovídali. Kauz s vydavatelstvími je i okolo super úspěšných hvězd jako Taylor Swift plný internet a mnozí umělci už cynicky říkají, že by při podpisu úplně všeho s hudebním vydavatelstvím měl sedět váš právník. Problém jen neznámých umělců to tím pádem asi taky úplně nebude...

To je realita, s níž se střetne obrovské množství umělců, pokud se nadchli vidinou života v luxusu podpořenou pohádkami, které jim napovídali lidé z hudebních vydavatelství před podpisem smlouvy.

PENÍZE NETEČOU

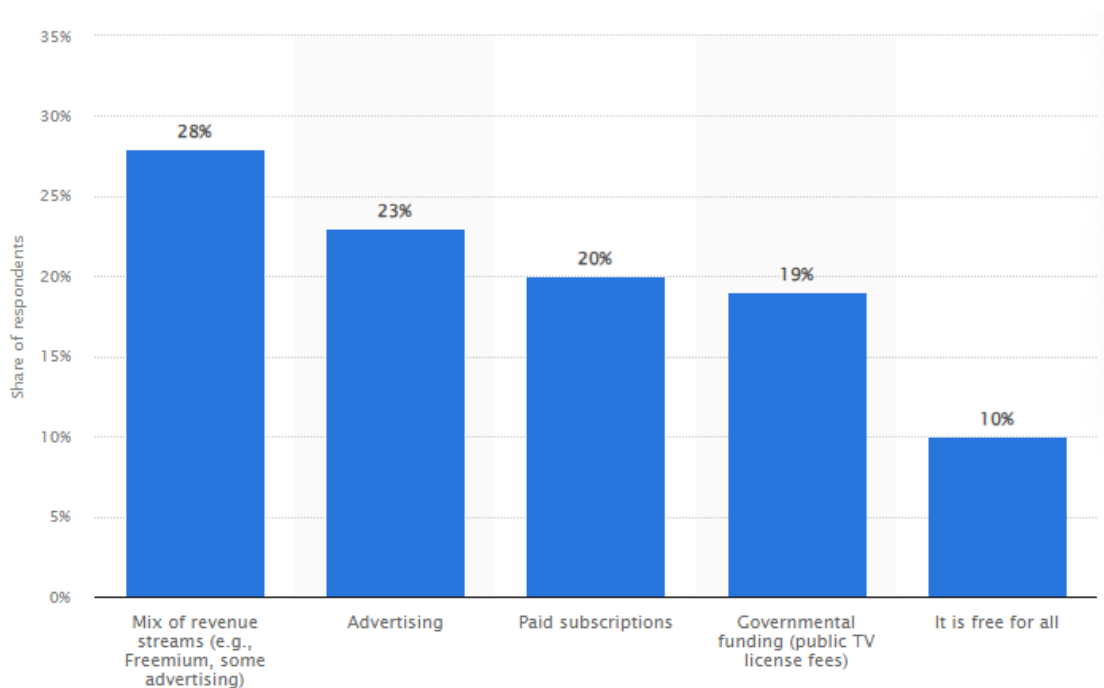
Čímž se dostáváme ke způsobu, jakým jsou dnes přerozdělovány peníze v hudebním světě. Týká se to jednak peněz, které má vyplatit každá streamovací platforma za počet přehrání a celkovou úspěšnost umělcevy tvorby, protože způsobů je několik a rozebereme si je v jednom z příštích dílů, a mnohem více pak možná toho, jaké podmínky si umělec nastaví s hudebním vydavatelstvím, které je majitelem autorských práv na umělcevy tvorbu. Ne on, nýbrž oni jsou těmi, kdo s jeho prací nakonec zacházejí a starají se o to, aby vytvářela zisk. Proto se tomu celému říká hudební průmysl mnohem spíše než umění – je to jednoduše mašina na výrobu peněz, do které je zapojeno neskutečné množství subjektů.

Ještě bych měl uvést na pravou míru – bavíme se zde primárně o streamování hudby a vyřazujeme z debaty fyzické nosiče nebo nákupy skladeb na iTunes apod., protože streamování se evidentně stalo jedním z primárních zdrojů příjmu u firem, jako je Apple nebo Amazon. Výnos z prodeje fyzických nosičů, které si doma mnozí z nás už ani nemají na čem přehrát a do počítačů ani do aut se už CD mechaniky neinstalují, můžeme tím pádem v podstatě odepsat, protože je v dnešním světě absolutně minimální. Ano, okolo vinylových desek

Výnos z prodeje fyzických nosičů, které si doma mnozí z nás už ani nemají na čem přehrát, je v dnešním světě absolutně minimální.

se znovu vytváří jisté nadšení, ale kolik si jich – nových, ne z antikvariátu – takový člověk kupuje a kolik nových alb a singlů skutečně vychází na vinylu? Umělci je vydávají pro hardcore fanoušky a sběratele, ne jako zdroj příjmu. Takový je dnešní svět.

Když začnete googlovat po všech byznysových modelech streamovacích platform, zjistíte pozadí jejich práce, a jak ony generují zisk. Dočtete se, kolik procent streamovacích platform funguje na bázi kombinace reklam a placeného členství, kolik jede bez reklam, kolik je zcela zdarma (viz obrázek), ale abyste se dozvěděli něco o tom, jak to funguje ze strany tvůrců a hudebních vydavatelství, musíte zabřednout hlouběji. Jakmile to uděláte, zjistíte, že ač jsou rozdíly v násobcích

© Statista 2024

mezi tím, co za jeden stream nositeli práv vyplácí Spotify a např. Apple Music nebo Tidal, které patří k nejrozšířenějším a nejlépe placícím platformám, jen několik málo procent z těchto už tak nutných částek jde fyzicky tomu, koho na nahrávce posloucháte. A jsou to skutečně srdcervoucí svědectví, když slyšíte, že umělec, který má 200 000 měsíčních posluchačů na Spotify a nahrávky s miliony streamy, nevydělá ani minimální mzdu v USA, nebo že z neúspěšnějších singlů, které umělci vydají, jim na účtě fyzicky přistane jen několik tisíc dolarů. Jen když si to spočítáte na kalkulačce, tak jednoduše zjistíte, že pokud má jedna písnička na Tidalu 1 milion přehrání s tím, že za jeden stream účtuje majitel autorských práv 0,0128 dolaru, je to příjem pouhých 12 800 dolarů z jednoho

super úspěšného singlu, který ani nejde tomu umělci, který na něm zpívá nebo hraje na kytaru. Nadpoloviční většinu z těchto peněz bere vydavatelství a aparát lidí okolo, co se na vzniku té písničky podíleli, a jen pár procent z této celkové částky jde tomu konkrétnímu zpěvákovi nebo kytaristovi. Jedná se tedy fyzicky o zlomek z těchto 12 tisíc dolarů, co umělec dostane na ruku – samozřejmě před zdaněním.

Co z toho tedy vyplývá? Umělcům fyzicky nezbývá nic jiného, než nekonečně hrát na koncertech, festivalech, natáčet videa na YouTube (ta monetizovat), prodávat merch, dělat spolupráce s kosmetickými firmami, stávat se tvářemi jejich produktů, aby z toho něco měli, přičemž hudební vydavatelství jakožto správci příjmu svých oveček dnes už sahají i po profitu z těchto příjmů. Je to nekonečný a neskutečně tvrdý svět, kde musí člověk mít brutální vůli, houževnatost a vytrvalost. Přesunem hudby do internetu se vydělávání peněz prodejem písniček znepráhlednilo a zkomplikovalo, protože se z hudby stala masová záležitost, za kterou lidé ztratili ochotu platit víc, než musí, a logickým zvýšením konkurence mezi umělci se také stalo pro všechny mnohem složitějším obstát. Hudbu dnes totiž chce – a s počítačem na stole hlavně může – úplně každý. Ale o tom si povíme až příště.

Umělec, který má 200 000 měsíčních posluchačů na Spotify a nahrávky s miliony streamy, nevydělá ani minimální mzdu ve Spojených státech.

Díra na trhu

Magazín ■ Radim Kroulík

Nabídka Maců je poměrně bohatá a Apple nabízí několik řešení notebooků i desktopů v různých velikostech a konfiguracích. Dalo by se říct, že si musí vybrat každý. Je to ale opravdu tak?

MacBook Air a Pro v celkem čtyřech různých velikostech zastupuje řadu notebooků a na výběr je tu od základního MacBooku Air 13", který s čipem M2 Apple prodává za 29 990 Kč, až po nadupaný MacBook Pro 16" s M3 Max, který začíná na 119 990 Kč. Potenciální zákazník si může vybrat prakticky cokoliv mezi a už jen upravuje parametry jako úhlopříčka, čip, SSD a jednotná paměť. Zde si troufnu tvrdit, že jakýkoliv zákazník, který je ochoten dát za notebook 30 000 Kč a více, si vybere.

KDYŽ JE VÍCE MÉNĚ

Přestože jsou stolní počítače již nějakou dobu ve stínu notebooků, tak nabídka Applu je v tomto segmentu ještě pestřejší. Produktová řada čítá iMac, Mac mini, Mac Studio a Mac Pro. Nabízí se tak jednoduchá logika – když v zásadě dva produkty mezi notebooky (MacBook Air a Pro) dokáží uspokojit všechny, tak desktopové verze Maců to musí hravě zvládnout také, když jich je víc.

Možná ano, ale zřejmě jsem narazil na požadavky, které momentálně Apple není schopen (respektive ochoten) splnit. Když jsem psal článek o Affinity Designer 2, tak jsem popisoval svoji vzrůstající potřebu výkonu. Již před více než 10 lety jsem

začínal na základním MacBooku Air a při své potřebě Mail, Safari, iWork jsem neměl sebemenší problém. Postupně přibývaly složitější úkony, a to především práce s grafikou. Od iMacu 21,5" s Intellem jsem se na konci roku dostal k iMacu s čipem M1.

Vzhledem k tomu, že jsem věděl, že toto zařízení ideálně kupuji minimálně na 5 let, tak jsem se rozhodl upgradovat na 16 GB jednotné paměti (Apple tomu záměrně neříká RAM, tak se budu držet jejich terminologie). Samozřejmě, 16 GB není žádný světoborný výkon, ale přeci jen oproti 8 GB je to znatelný posun. Paradoxně jde možná o nejznatelnější skok v jednotné paměti, protože to poznáte i při jednodušších činnostech, zatímco skok například z 32 GB na 128 GB poznáte jen u velmi specifických činnostech.

Strašně jsem si tento iMac oblíbil, nicméně čas neúprosně běží, přestože věřím, že jeho životnost je zhruba v polovině. S kamarádem, který má Mac mini s M1, jsme vedli diskuzi o potenciálním upgrade. Jaké zařízení bychom si teď chtěli koupit? Po vysněných scénářích jako je Mac Studio s Pro Display XDR jsme se vrátili nohama zpět na zem. Ani jeden nejsme v situaci, kdy bychom potřebovali s výkonem skočit ze základních konfigurací iMacu a Mac mini na řešení, které by hravě překročilo cenovku 200 000 Kč.

IMAC PRO NEBO LEVNĚJŠÍ DISPLEJ APPLE?

Začali jsme tedy probírat pro nás realističtější scénáře. Jaké by bylo zadání? Několik klíčových bodů – stolní Mac, čip M Pro (číslovka není podstatná, ale upgrade by byl v podobě skoku na čip Pro), vše řešeno pod značkou Apple a cena v rozmezí 60–70 000 Kč. Současný iMac jsem kupoval za 51 490 Kč a chápu, že pokud chci o něco větší výkon, tak se nemohu pohybovat na stejné ceně jako v roce 2021.

Pokud bych si toto zadání udělal pro notebook, tak bych neměl problém. Musel bych tedy skočit na MacBook Pro, protože MacBook Air se prodává pouze se základními čipy M. MacBook Pro 14" s M3 Pro, 18 GB jednotné paměti a 512 GB SSD vychází na 59 990 Kč. Výkonem bych si rozhodně polepšil proti současnému iMacu M1 s 16 GB jednotné paměti a 256 GB SSD.

Desktopové řešení ale momentálně neexistuje a ze svých požadavků bych musel někde couvnout.

Možností je několik. Buď bych si řekl, že čip M Pro nepotřebuji a spokojil bych se s iMacem M3. Pokud bych nebyl spokojen se skokem z M1 na M3, tak bych mohl ještě přidat jednotnou paměť a ze současných 16 GB se dostat na 24 GB (více iMac momentálně ani nenabízí).

Druhou možností je pořídit displej od jiného výrobce, než je Apple. Zde je hlavní kámen úrazu při výběru desktopového Macu. Studio Display stojí 42 990 Kč a o Pro Display se ani nemusíme bavit. Jakákoliv konfigurace Mac mini nebo Mac Studio se Studio Display vystřelí cenu do pro mě neakceptovatelné výše. Nejlevnější variantou je Mac mini M2 Pro s 16 GB jednotné paměti a 512 GB SSD. V kombinaci se Studio Display vychází na 80 980 Kč.

Řešením by bylo pořídit si displej od jiného výrobce. LG i Samsung nabízí displeje 4K se stejnou úhlopříčkou jako Studio Display za cenu lehce přes 5 000 Kč. Je tedy nutné poznamenat, že Studio Display má obrazovku 5K. iMac má oficiálně displej

Řešením by bylo pořídit si displej od jiného výrobce. LG i Samsung nabízí displeje 4K se stejnou úhlopříčkou jako Studio Display za cenu lehce přes 5 000 Kč.

Pokud bych nějaký levný displej spároval s Mac Studio M2 Max, 32 GB jednotné paměti a 512 GB SSD, tak bych se cenově pohyboval kolem 65–70 000 Kč.

4,5K a já rozhodně nejsem expert přes displeje. Tudíž hodně pochybuji, že bych u zmiňovaných displejů od konkurence v porovnání se Studio Display vůbec viděl rozdíl 37 000 Kč. Pokud bych nějaký takto levný displej spároval s Mac Studio M2 Max, 32 GB jednotné paměti a 512 GB SSD, tak bych se cenově pohyboval kolem 65–70 000 Kč. S Mac mini a M2 Pro bych se dostal i pod 50 000 Kč. Toto si myslím, že by byla pro mě racionální volba a musel bych zkrátka zkousnout to, že displej není od Applu.

Apple by mohl tuto „díru na trhu“ zaplnit vlastním řešením. Buď přijít s variantou iMacu, který by nabízel kromě základních čipů M také alespoň čip M Pro. Případně jít ještě o krok dál a vrátit zpět iMac Pro. Zatímco M4 Pro by v novém iMacu nemusel udělat s cenou takovou paseku, tak se obávám, že iMac Pro by se opět dostal mimo mé možnosti.

Nebo by si Apple mohl říct, že mu v nabídce chybí levnější varianta displeje. Věřím tomu, že pokud

Apple nyní nabízí displej 5K za 43 000 Kč, tak že by dokázal přijít s displejem 4K za rozumnou cenu.

ZÁVĚR

Závěrem klepu na dřevo, aby mi iMac vydržel co nejdéle. Pokud bych si musel vsadit, jaké řešení by Apple reálně mohl implementovat, tak je to nová generace iMacu s čipem M4 Pro. Když už Pro dostal i Mac mini, tak nevím důvod, aby tuto možnost neměl ve své nabídce také iMac. Nový displej by byl určitě fajn, ale nemyslím si, že by chtěl Apple vstoupit na trh s levnými displeji 4K.

Nabízí se samozřejmě ještě mnoho dalších řešení. Mohl bych ustoupit z desktopové varianty a k nějakému displeji LG pořídit MacBook Pro. Už je to více než 10 let, co mě ohromila keynote, na které Phil Schiller představil iMac s tenkým tělem (nebo spíše okrajem). Od té doby jsem v tomto zařízení našel velké zalíbení a držím se ho, přestože je možné, že racionální volba by padla jinam.

Náhodné tipy #21

Návod ■ Jakub Dressler

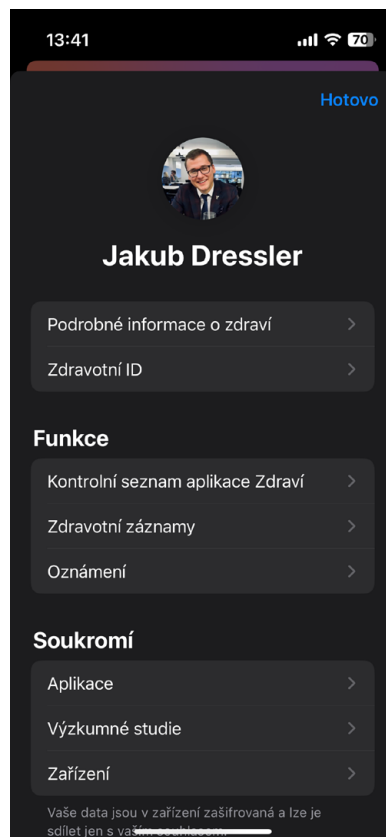
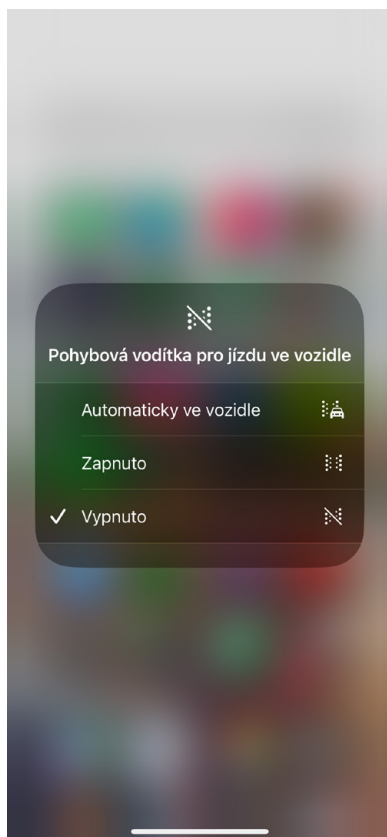
Když se zmíní bezpečnost v souvislosti s Applem, tak nás většinou napadne ta softwarová. Apple v ní těžko najde konkurenci, a to hlavně díky tomu, že se tomuto tématu věnuje už roky. Já bych se ale tentokrát pokusil směřovat svoje náhodné tipy nejen na softwarovou bezpečnost, ale i na tu fyzickou.

Opakování, matka moudrosti. To obzvlášť platí v krizových situacích. Pokud totiž čelíme nečekané situaci, která je navíc ovlivněná stresem, tak nám mozek často přepne do „zjednodušeného“ režimu. Proto bych se hned na začátku chtěl věnovat tématu Zdravotního ID. Pokud nevíte, co to je, tak se jedná o menu, které jde jednoduše vyvolat jak na iPhone, tak na Apple Watch. Najdete tam nejrůznější zdravotní informace o dané osobě.

ZDRAVOTNÍ ID

Svoji vlastní **KARTU ZDRAVOTNÍHO ID** si můžete nastavit v aplikaci **ZDRAVÍ** na svém iPhone pod ikonou svého profilu (obvykle je tam vaše fotka). Na iPadu najdete jen omezené nastavení pod názvem **PODROBNÉ INFORMACE O ZDRAVÍ**, ale tam si nenastavíte skoro nic. Na iPhone najdete přímo nastavení **ZDRAVOTNÍHO ID**, kde bych vám rozhodně doporučil zapnout volbu **ZOBRAZIT PŘI UZAMČENÍ**. Díky tomu se k těmto informacím mohou dostat záchranáři nebo někdo jiný, kdo to bude potřebovat.

Pojďme se podívat na to, jaké informace tam jdou vložit. Najdete kolonky pro jméno a příjmení, věk, informace o těhotenství, lécích, které zrovna berete, alergiích nebo nouzové kontakty. Dejte si tam jen osobu, která ale bude souhlasit s tím, že tam její

číslo bude. K tomuto údaji se totiž může dostat kdokoli. Někomu to může vadit, tak bych se rozhodně ujistil, jestli s tím souhlasí i druhá strana.

Pokud máte vše nastaveno, tak se můžeme dostat k tomu, o čem jsem mluvil na začátku – krizové situaci. Je léto a může se stát, že najdete člověka v bezvědomí. Samozřejmě až po zavolání krizové linky se můžete podívat do jeho iPhoneu nebo Apple Watch a zjistit další užitečné informace, které mohou pomoci k jeho záchraně. Jak se tedy k těmto informacím dostat? Na iPhoneu stisknete zároveň tlačítko vypínání a tlačítko zvýšení nebo snížení hlasitosti. Poté potáhněte Zdravotní ID zleva doprava. U hodinek je to o něco jednodušší. Tam dlouze stisknete boční tlačítko vedle korunky. Stejným způsobem můžete i zapnout funkci Tísňové volání na zařízení člověka, který potřebuje

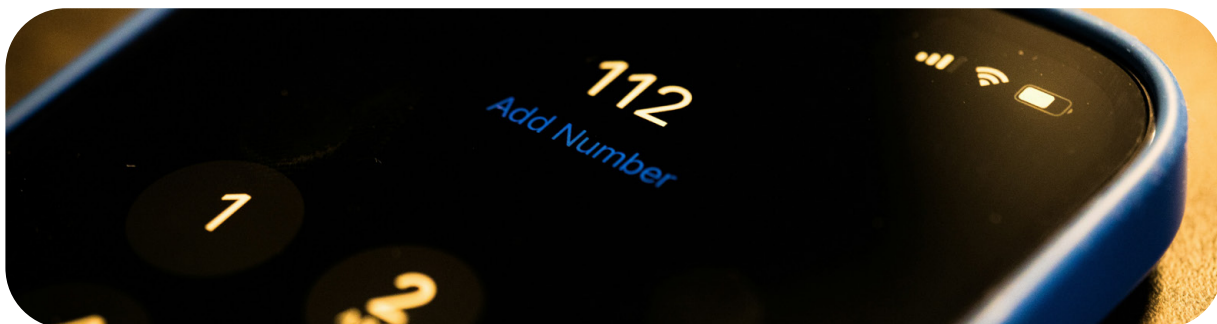
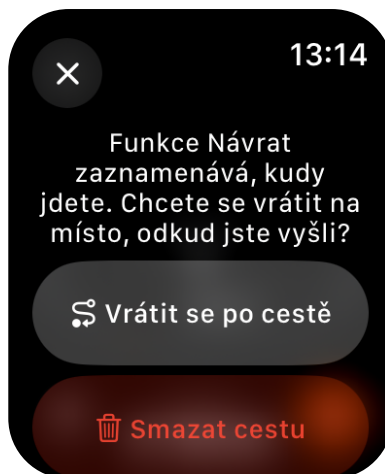
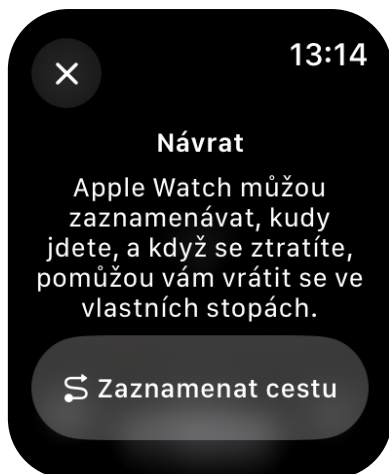
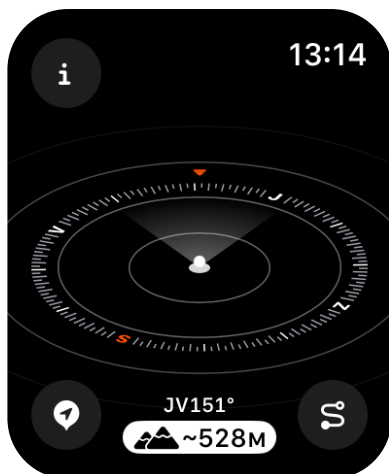
Může se stát, že najdete člověka v bezvědomí. Po zavolání krizové linky se můžete podívat do jeho iPhoneu nebo Apple Watch a zjistit další užitečné informace.

pomoc, což bych například volil v případě, kdy se bojíte dělat cokoli jiného z nejrůznějších důvodů. Pamatujte, že pro splnění vaší občanské povinnosti stačí přivolat IZS na pomoc člověku.

NOVINKA IOS 18

Asi víte, že Apple už před několika lety vydal funkci **ŘÍZENÍ**, která je dnes zakomponována do režimů **SOUSTŘEDĚNÍ**. Díky tomu vás iPhone nevyrušuje a vy se můžete soustředit jen na provoz před vámi. Apple ale tento rok vydal (zatím jen v betaverzi iOS 18) novinku, která se jmenuje **POHYBOVÁ VODÍTKA PRO JÍZDU VE VOZIDLE**. Stejně jako u režimu **ŘÍZENÍ** si můžete nastavit tři možnosti: **VYPNUTO**, **ZAPNUTO** nebo **AUTOMATICKY VE VOZIDLE**. Co to umí?

Uvítají ji hlavně ti, kterým se dělá špatně za jízdy v autě. Já sám chci tuto funkci otestovat na manželce, které se dělá nevolno při pohledu na displej v jedoucím dopravním prostředku. Tato funkce spočívá v tom, že se vám na displeji zobrazí tečky, pevné body, na které se může mozek podvědomě upnout. Nevolnost totiž obvykle vzniká mezi dvěma vjemy – pohybující se tělo, ale strnulý obraz na displeji. Tyto tečky vašemu mozku mohou pomoci. Navíc se tyto tečky pohybují podle pohybu telefonu – například, při vašem pohybu doleva se tečky pohybují také doleva.

Nejjednodušší způsob, jak tuto funkci zapnout je přes **OVLÁDACÍ CENTRUM**. Tam si přidejte v menu **ZRAK** → **ZPŘÍSTUPNĚNÍ** (pozor název se v průběhu betatestování může změnit) a zvolte **POHYBOVÁ VODÍTKA PRO JÍZDU VE VOZIDLE**. Nebo můžete jít do **NASTAVENÍ** → **ZPŘÍSTUPNĚNÍ** → **POHYB** → **POHYBOVÁ VODÍTKA PRO JÍZDU VE VOZIDLE**.

NÁVRAT NA APPLE WATCH

Použili jste někdy aplikaci **KOMPAS** na Apple Watch? Že ne? Nebojte, já také ne. Ale teď se to možná změní. Pokud máte hodinky SE nebo Series 6 a novější, tak máte na rukách hotové zlato! A to díky funkci **NÁVRAT**. Ten se vám totiž bude hodit v neznámém prostředí a zvláště pokud se vám často stává, že se ztratíte.

Pokud bych to měl zkrátit, tak se jedná o to, že si hodinky pamatují vaši cestu. Pokud se ztratíte, tak vás jsou schopny navigovat zpět. Samozřejmě můžete namítnout, že je u nás často signál a vy máte přece stažené turistické mapy v telefonu... Ale to nemusí být vždy a všude. Zajedte si do Alp, a hned jste bez signálu. Jako záloha se to může hodit. Hodinky sice nevidí, co je kolem vás (takže nezaznamenávají žádné objekty), a také neukládají nadmořskou výšku (asi kvůli úspoře baterie), ale navigovat dokážou. Stačí si otevřít aplikaci

Zajedte si do Alp, a hned jste bez signálu. Hodinky sice nevidí, co je kolem vás, a také neukládají nadmořskou výšku, ale navigovat dokážou.

KOMPAS na hodinkách, kliknout na **IKONU BOTÍČEK** (v novějších systémech tam je ikona trasy) a spustit záznam trasy. Když se budete chtít vrátit, tak klikněte na ikonu **PAUZY** a potom **VRÁTIT SE**. Na displeji uvidíte bod, odkud jste vyšli. Pak už stačí následovat kompas.

ZÁVĚR

Hned po napsání tohoto článku odjždím do rakouských Alp a hodlám využít druhý a třetí tip. Ten první snad potřebovat nebudu. Doufám, že jste se i dnes dozvěděli něco nového. Mě tyto tipy náramně baví, protože se snažím najít něco nového, a díky tomu si vždy doplňuji svoje „vzdělání“. Naštěstí nás Apple zásobuje tolika novinkami, že ani u dvacátého prvního článku **Náhodných tipů** nekončíme!

NEXT

